

nhiên, ông khách không được đi đâu nữa. Cho phép các chú dùng súng nếu ông khách cứng đầu.

Le Tung vẫn ngồi diêm nhiên trong ghế, hai chân gác nghênh ngang lên bàn. Chàng không thèm quan tâm đến lời dặn hách dịch của Chu Nghị. Vì chàng đang nghĩ tới đàn bà.

VIII

Chim về tổ cũ

HUÈ Lan xây xảm mặt mày sau khi nghe điện thoại. Văn Bình, tổng thanh tra của Sở, vừa ra lệnh gọi nàng.

Nàng ngồi rất lâu trước máy chữ. Trống ngực nàng đập thình thịch. Từ ngày làm việc tại ban tài chính H-4, chưa bao giờ nàng được gọi lên tầng lầu của ban thanh tra. Ban này có trách nhiệm thanh sát và kiểm tra nhân viên của Sở ở trong và ngoài nước.

Nàng được nghe nhiều tin đồn về Văn Bình. Chàng rất lịch thiệp với phụ nữ, tuy nhiên nhiều khi đã tỏ ra cứng rắn, vô cùng cứng rắn. Các nữ đồng nghiệp trong ban Biệt vụ thuật lại nhiều khi Văn Bình xả súng bắn vào phụ nữ, hoặc bóp nát cuống họng những người đàn bà yếu đuối.

Văn Bình gọi nàng lên văn phòng làm gì? Dĩ nhiên, không phải để nhìn nàng bằng cặp mắt đăm đăm dưới. Và lại, bộ ngực phẳng lì và tấm thân gầy gò của nàng khó thể mê hoặc một người đàn ông giàu kinh nghiệm và chiến thắng về sắc: đẹp như Văn Bình. Chỉ có một lý do: Le Tung. Trước ngày từ giã Sài Gòn, chàng đã gặp nàng và hai người đã tâm sự với nhau trong nụ cười và nước mắt.

Lê Tùng đã tiết lộ một bí mật quan trọng : sự dàn xếp tiền nhân và khôn ngoan của ông Hoàng. Sống dễ dãi, chết đem đi, nàng không thể nói lại với Văn Bình, dầu bị hăm dọa.

Căn phòng rộng rãi của ông tổng thanh tra làm nàng rợn người. Tâm trí nàng bấn loạn đến nỗi nàng không để ý tới bức tranh thiếu phụ khỏa thân khêu gợi treo trên tường, sau bàn giấy. Văn Bình ngàng đầu lên khi Huệ Lan bước vào.

Mặt chàng nghiêm nghị như ông giáo sửa soạn phạt cậu học trò nghịch ngợm trong lớp. Nụ cười đang nở trên đôi môi cong cong của Quỳnh Bích, nữ bí thư của Văn Bình, bỗng tắt ngấm.

Chàng nói, giọng cọc lốc

— Mời cô Huệ Lan ngồi

Nàng đáp li nhí :

— Chào... ông.

Lê thường, nàng vẫn chào Văn Bình bằng anh. Trừ ông tổng giám đốc già lụ khụ được gọi là ông, toàn thể nhân viên đều dùng tiếng anh thân mật. Như không quan tâm đến cách xưng hô của nàng, Văn Bình hỏi :

— Cô đối với Lê Tùng thế nào ?

Nàng đáp, giọng nhát gừng :

— Thưa... khá... thân.

— Tuần trước, cô gặp Lê Tùng mấy lần ?

Huệ Lan khám phá ra thủ đoạn của Văn Bình. Chàng đang tìm cách bắt nạt nàng. Nàng bèn đáp :

— Một lần.

— Cô nhớ lại xem.

— Tôi nhớ kỹ lắm.

— Hừ, cô nói không đúng sự thật.

Mặt Huệ Lan đỏ bừng :

— Tôi cương quyết phản đối lời buộc tội này. Và lại, tôi gặp Lê Tùng mấy lần là chuyện riêng của tôi, chuyện liên quan đến tình cảm cá nhân, không can dự đến Sở, và chức vụ của tôi trong ban tài chính.

— Không. Cô lầm rồi. Làm nghề này, người ta không còn phân biệt giữa chuyện riêng và chuyện chung nữa. Nuân viên trong ban Biệt vụ cũng là phụ nữ như cô, song mọi chi tiết về đời sống tình cảm phải được báo cáo lên cấp trên. Họ đi coi xi nê, hoặc hẹn hò với ý trung nhân, phải bỏ trong xác một cái chuông vô tuyến. Khi nào tổ g hành doanh kêu họ, chuông sẽ kêu reng reng. Đã nhiều lần chuông reo ban đêm, vào lúc 2, 3 giờ sáng. Họ ch phước của họ bị quấy phá mà họ không dám phàn trách vì đó là một phần của nếp sống tình báo.

— Tôi là nhân viên văn phòng, không phải cán bộ Biệt vụ thuộc về hành động.

— Cô quên giấy cam kết rồi sao ? Nếu cô quên tôi sẽ đọc cô nghe... « Tôi cam đoan bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng cung cấp cho Sở mọi chi tiết liên quan đến đời tư của tôi, vì đời tư của nhân viên tình báo luôn luôn dính liền với sự an toàn của Tổ chức... »

Huệ Lan nín lặng. Nàng đã ký tên vào lời cam kết, và đã đưa bàn tay lên tuyên thệ.

Biết nàng chịu thua, Văn Bình hỏi tiếp :

— Cô gặp Lê Tùng bao nhiêu lần ?

— Ba.

— Ở đâu ?

— Một lần, chúng tôi rủ nhau đi ăn trong Chợ lớn.

— Tiệm nào ?

— Arc en Ciel. Tối thứ bảy tuần trước.

— Ai trả tiền ?

— Lê Tùng.

— Lần thứ nhì, ở đâu ?

— Lê Tùng dẫn tôi qua cầu Tân thuận hóng mát, chiều thứ ba. Sau đó, đi ăn và về Mỹ Phụng nhảy đến đêm.

— Cũng Lê Tùng trả tiền ?

— Vâng.

— Rồi sao nữa ?

— Lần thứ ba, anh ấy đến nhà tôi ở Thị Nghè.

— Lê Tùng nói những gì với cô ?

Mặt Huệ Lan lại đỏ bừng, nhưng không vì giận dữ mà vì thẹn thò. Giọng Văn Bình chuyển sang ôn tồn :

— Tôi không tò mò tìm hiểu những lời tâm tình giữa cô và Lê Tùng. Tôi chỉ muốn biết những lời của Lê Tùng liên quan đến công việc, và chương trình tương lai mà thôi.

Gò má của nàng mỗi lúc một đỏ thêm :

— Chúng tôi đã bàn về hôn nhân.

— Bao giờ làm lễ ?

— Chưa định. Vì còn một vài trở ngại.

— Lê Tùng sắp đi làm ở đâu ?

Huệ Lan nói dối :

— Chợ lớn. Một hãng buôn tư.

— Lương tháng bao nhiêu ?

— Trên 10 ngàn.

— 10 ngàn chưa đủ trả tiền rượu. Một chai

bacardi ở đây gần ngàn đồng. Mỗi ngày Lê Tùng uống hết một chai. Vị chi mỗi tháng riêng tiền rượu mất 30 ngàn. Đó mới là rượu rom. Còn huýt ky, thuốc lá, thuốc phiện và tiền chơi bời nữa. Tôi muốn hỏi cô : Lê Tùng lấy tiền ở đâu ?

Đang đỏ hồng, da mặt Huệ Lan trở nên xanh tái. Nàng nói, giọng mất hẳn bình tĩnh :

— Tôi... không biết.

Văn Bình gay gắt :

— Là nhân viên tinh báo, cô phải biết. Trừ phi...

— Thưa ông..., bao giờ tôi cũng trung thành với Sở.

— Cảm ơn cô. Nhân danh ông Hoàng, tôi báo cô biết là Lê Tùng đã biệt tích. Sau khi Lê Tùng được phóng thích, nhân viên công an được lệnh theo dõi ngày đêm. Lê Tùng cũng được lệnh tới trình diện hai ngày một lần tại bót quận Nhi. Anh ta không ở Trần Hưng Đạo nữa. Và đã vắng mặt trong hai buổi trình diện. Theo chỗ tôi biết, dường như Lê Tùng đã xuất ngoại.

Nghe Văn Bình nói, nàng rớt như tờ vò. Lê Tùng nói là ông Hoàng ra lệnh cho chàng. Văn Bình lại nói là Lê Tùng có hành động mờ ám. Nàng sinh ra ngờ vực tất cả. Tốt hơn là giữ thái độ im lặng.

Văn Bình dẫn giọng :

— Tôi cho cô 24 giờ để suy nghĩ. Nếu Lê Tùng đã có cử chỉ hoặc ngôn ngữ nào khả nghi trong thời gian qua, cô hãy báo cáo lại cho tôi. Trong trường hợp cô cố tình che chở cho Lê Tùng — trường hợp mà tôi hy vọng không xảy ra — bắt

đắc dĩ Sở phải có hành động kỷ luật đối với cô.

Như người bị xam, Huệ Lan loạng choạng ra ngoài. Nàng giận sôi lên khi thấy Văn Bình thần nhiên ngồi xuống ghế, chằm thuốc hút, và nhìn nàng bằng cặp mắt tàn nhẫn. Song muôn ngàn đom đóm đã bay tung tóe trước mắt nàng. Nàng gắng gương mở cửa. Niềm căm phẫn tột độ dâng lên trong lòng đã giúp nàng sức khỏe dễ khỏi té xỉu. Nàng không thể té xỉu. Nàng phải đứng vững để cứu Lê Tùng, người đàn ông nàng yêu tha thiết và nguyện lấy làm chồng.

.

Một tiếng đồng hồ làm Lê Tùng tỉnh dậy.

Đêm qua, cửa phòng đóng kín từ 10 giờ mà đến gần sáng hai người mới chịu ngủ. 6 giờ đồng hồ thần tiên vụt qua rất nhanh. Lê Tùng tưởng có 6 phút. Cẩm Phượng mệt nhoài, quay mặt vào tường, và trong chớp mắt giấc ngủ đã tới với nàng. Toàn thân Lê Tùng cũng đau như, tuy nhiên cơn đau không làm chàng nhức nhối. Trái lại, chàng cảm thấy một hơi nóng kỳ dị bùng lên trong các thớ thịt, khiến lục phủ ngũ tạng của chàng đê mê.

Cẩm Phượng vẫn ngủ say.

Tấm chăn mỏng bằng gấm ngũ sắc đã tuột ra khỏi người nàng. Làn da trắng hồng hiện ra lồ lộ dưới ánh nắng xuyên qua khe cửa lá sách vào phòng. Trên mìnàng, Lê Tùng không tìm ra một cái sẹo, một vết rạn, và một chỗ mờ thừa. Tấm thân cân đối tuyệt diệu của nàng là kết quả của nhiều năm tập luyện thâm mỹ đúng phương pháp. Từ 10 năm nay, đêm nào nàng cũng bơi 2 giờ.

Lợi dụng trời tối, nàng không mặc gì hết. Theo lời nàng, đó không phải là thủ đoạn gợi tình đàn ông — vì lẽ ban đêm, bãi cát vắng tanh — mà là một phương pháp thiên nhiên làm máu huyết lưu thông dễ dàng trong người, nhất là ở ngực và hông, những bộ phận cần này nở đúng kích thước.

Cánh cửa kẹt mở.

Một tên vệ sĩ ló đầu vào. Thấy Cẩm Phượng nằm khỏa thân trên giường, hấn chặt lưỡi. Lê Tùng nghiêm giọng:

— Gì thế ?

Hấn nhăn mặt :

— Gần ăn cơm trưa rồi mà còn ngủ ư ?

— Đêm qua, thức khuya qua.

— Chỗ thân tình nói cho anh biết, không ai ăn đứt được Cẩm Phượng đâu !

— Trừ tôi.

— Đừng phách lối. Một người Mỹ nặng 100 kí, bắp thịt to như cột nhà, cũng phách lối như anh. Nhưng chỉ ở đây một tuần là bỏ lê, bỏ càng, và xin hàng vô điều kiện.

— Ha, ha, anh hỏi giùm Cẩm Phượng xem ai thua ?

Tên vệ sĩ chia cho chàng tờ báo :

— Được. Chuyện này sẽ xét sau. Mời anh đọc báo, trong đó có bài nói về anh. Lát nữa, ông Chu Nghị tới. Anh dậy sửa soạn thì vừa.

Tên vệ sĩ tiến lại, vỗ bàn bạch vào mông Cẩm Phượng. Nàng cau mày, mặt vẫn ngoảnh vào tường :

— Im đi cho người ta ngủ.

— Dậy đi bà.